

var tyet til Domstolene. Jeg fatter ikke, hvorledes man kan have Betænkelse ved i dette Punkt at overlade Sagens Afgjørelse til Domstolene, al den Stund vi jo i forrige Møde hørte fra den høitærede Ordførers Side, hvorledes man med Hensyn til et andet Punkt, der er blevet fremhævet her, og hvorom der herfter megen Tvivl, nemlig om, hvad der skal forstås ved et „Gods“, ingen Betænkelse har ved at overlade Afgjørelsen til Domstolene.

Jeg kan i Dvrigt paa Mindretallets Begue ikke Andet end være tilfreds med den Maade, hvorpaa den høitærede Indenrigsminister har stillet sig til dette Forslag. De væsentligste Indvendinger, der fra hans Side bleve gjorte gjældende derimod, vare jo hentede fra politiske Betragtninger, ligesom da ogsaa den høitærede Ordfører holdt sig dertil, idet han omtalte „Situationen“, som man burde tilfredsstille. Da disse politiske Betragtninger imidlertid ikke ere blevne videre udviklede her i Salen, og da derhos det ærede 2det Medlem for 9de Kreds (Estrup) allerede igaar er kommen tilstrækkelig ind paa dem, skal jeg ikke nu opholde mig videre derved. Jeg skal derfor kun udtale, at jeg vel kan forstaa, at man i det politiske Liv kan blive nødt til paa forskjellige underordnede Punkter at gjøre Brud paa sin Overbevisning og for større og vigtigere Formaaals Skyld at offere Noget af det, som man ellers vilde holde paa, men at jeg derimod ikke forstaa, hvorledes man i en Sag som denne vil bringe eller rettere lade Andre bringe Offre — og det endda ikke ubetydelige Offre — uden at man i Virkeligheden vil være i Stand til derved at opnaa Noget. Det forekommer mig rigtig nok, at den høitærede Indenrigsminister, efter hvad der er passeret paa et andet Sted, maa have indvundet tilstrækkelig Erfaring i saa Henseende. Jeg tror, at det Synspunkt, hvorfra den høitærede Indenrigsminister betragter hele denne Sag, istedetfor efter hans Mening at være et politisk Synspunkt, let vil vise sig at være et meget upolitisk.

Den høitærede Ordfører var jo ogsaa enig med Mindretallet i Grundtanken i dets Ændringsforslag, men han kom igaar tilbage

til en Indvending imod det, som han allerede gjorde gjældende i sit første Foredrag, og der gik ud paa, at det var betænkeligt at komme med en ny Udstykningslov ad privat Vet i Stedet for at lade sig berolige med Ministerens Løfte om at tage hele denne Sag under noie Behandling og Overveelse, saa at vi adaa fra Regjeringens Side kunde vente et Forslag til Lov om dette Forhold. Jeg maa i saa Henseende gjentage, hvad jeg tidligere har sagt, at det Forslag, som her foreligger fra Mindretallet, ikke er noget Forslag til en ny Udstykningslov. Mindretallet har tvertimod villet slaa Bestemmelserne i den gamle Lov fast, og det har kun paa et ganske enkelt og det underordnet Punkt nær søgt at træffe en Garant mod de Undtagelser fra Udstykningsreglerne i Forordningen af 3die December 1819, der i lang Tid have fundet Sted efter en temmelig udstrakt Maalestok i Henhold til Administrationens eget, blotte Forgodtbefindende. Dette Hensyn, nemlig at bevare Forordningen af 3die December 1819 usorandret, er Grunden til, at Mindretallet i § 4 af sit Ændringsforslag kun har omhandlet Godsparcerne og ikke Parceller paa Selveiendom, Noget, hvorover den høitærede Ordfører jo har anket. Hvorvidt Mindretallet i sin § 3 har truffet den hensigtsmæssigste og en tilstrækkelig Garant mod for store Undtagelser fra Udstykningslovgivningen, kan jo være Gjenstand for nærmere Overveelse, men Mindretallet anser den Bestemmelse, som det i saa Henseende har foreslaaet, for rigtig og heldig, og det er blevet bestyret i denne sin Formening af selve den ærede Ordfører, der jo i det Hele omtalte Bestemmelsen i Mindretallets § 3 som en hensigtsmæssig Bestemmelse, der i det Hele sluttede sig til Lovgivningens almindelige Grundsætninger. — Jeg kunde dog have ønsket, at den ærede Ordfører ogsaa havde omtalt det Fortrin ligeoverfor Godsforholdet, som Mindretallets § 3 efter dets Mening har fremfor Regjeringens Forslag, forsaavidt dette sidste ikke admitterer nogen Undtagelse fra Reglen om den Indskrænkning, som skal finde Sted med Hensyn til Godseiernes Omdelingsret, og som, hvad jeg allerede tidligere har yttret, paa flere Steder vil vise sig at være ubillig overfor Godseierne.